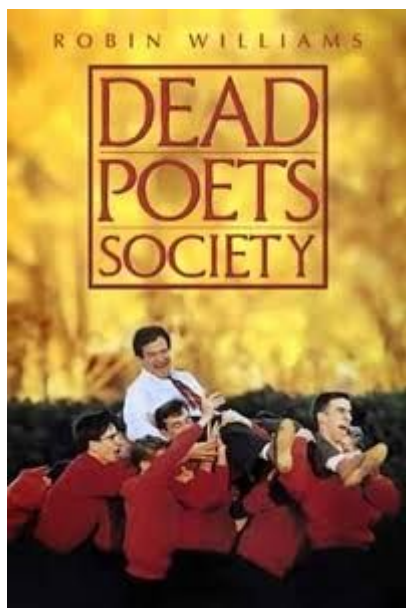

Kritički osvrt na film "Društvo mrtvih pjesnika"

Ono što me najviše privuklo u filmu jeste lik profesora Keatinga. Njegov pristup nastavi je potpuno drugačiji od svega što škola simbolizira. Dok institucija insistira na pravilima i disciplini, Keating poziva učenike da razmišljaju svojom glavom.

Film *Društvo mrtvih pjesnika* o kojem smo diskutovali na zadnjem čitalačkom susretu u Zbornici Banja Luka je na mene ostavio iznenađujuće snažan i dugotrajan utisak, puno jači nego što sam očekivala prije gledanja. Dok sam pratila priču o grupi mladića u strogoj školi Welton, osjećala sam kako se u meni otvaraju pitanja o ličnoj slobodi, hrabrosti i tome koliko je važno imati svoj glas, čak i kada je okolina protiv toga. Upravo ta unutrašnja borba između onoga što jesmo i onoga što se od nas traži bila mi je najdublja i naprepoznatljivija tema filma.

Najviše me oduševio profesor John Keating. Njegov način predavanja nije samo neočekivan i drugačiji - on je oslobađajući. Posmatrala sam kako učenike uči da poeziju ne čitaju kao pravila, nego kao iskustvo, i kako ih ohrabruje da rizikuju, misle svojom glavom i da se, makar na trenutak, odvaže pogledati svijet iz neke druge perspektive. Kada je rekao "Carpe diem", prvi put sam tu rečenicu doživjela kao poziv, a ne kao ukrasnu misao koju svi ponavljaju. Dopala mi se njegova vjera u to da mladi imaju moć i pravo da sami oblikuju svoj put.

Ipak, dok sam gledala film, osjećala sam i nelagodu, jer mi je postalo jasno koliko su likovi opterećeni tuđim očekivanjima. Posebno sam se vezala uz Todda i Neila. Kod Todda sam prepoznala onu tihu borbu s nesigurnošću i strahom da nismo dovoljno dobri, a kod Neila pritisak da bude ono što porodica želi, a ne ono što on istinski jeste. Ti trenuci su me podsjetili koliko često mladi potiskuju svoje želje, strahove i talente samo da bi zadovoljili norme. Najmanje mi se svidio

taj osjećaj zarobljenosti, ali nisam ga mogla ignorisati - upravo je on ono što film čini relevantnim i danas.

Mnogo mi se dopalo kako film prikazuje prijateljstvo i zajedništvo kroz tajno "Društvo mrtvih pjesnika". Za mene je to bilo više od grupe koja čita poeziju; to je bio njihov prostor slobode. Mjesto gdje mogu biti ranjivi, spontani, glasni ili tihi - ali iskreni. Shvatila sam koliko je važno imati takav krug ljudi, makar mali, koji razumije našu potrebu da budemo ono što jesmo. Ali film je istovremeno pokazao da sloboda nije laka, niti dolazi bez rizika. Neki likovi su imali hrabrosti da izađu iz okvira, neki su zastali na pola puta, a neki nisu izdržali težinu sukoba između sebe i onoga što se od njih traži.

Najvažnija poruka koju sam ja ponijela iz filma jeste da hrabrost ne znači uvijek biti glasniji od drugih. Nekad je hrabrost samo priznati sebi šta želimo i napraviti mali korak naprijed, koliko god da nas strah prati. Film me natjerao da razmislim šta bih učinila kada bih se našla pred izborom između onoga što 'treba' i onoga što osjećam da je ispravno.

Zbog svega ovoga, *Društvo mrtvih pjesnika* mi se čini kao film koji ne prestaje da djeluje ni kada se završi. On me podstakao da preispitam obrazovanje, autoritet i sebe samu - i upravo zbog toga smatram da vrijedi svakog minuta.

Collections

Autorski tekstovi